

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΜΕΡΙΚΗΣ 19 ΤΗΛ. 27.944

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1939 ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 56

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 1ης ΜΑΪΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Αγαπητοί Συνάδελφοι, Η 1η Μαΐου ώρισθη υπό της Εθνικής Κυβερνήσεως, ως ημέρα πανελληνίου πανηγυρισμού της εργασίας.

Γνωρίζετε πάντες πόσα το Κράτος της 4ης Αδγούστου επέτελεσεν υπέρ των εργαζομένων υπαλλήλων και εργατών, διότι επίστευσε και πιστεύει, ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρξει κοινωνική ισορροπία, όταν οι φρονείς της εργασίας, της ιερωτέρας ταύτης κοινωνικής λειτουργίας, φθείρουν τας σωματικές των δυνάμεις με σύντροφον την δυστυχίαν και την εξαθλίωσιν και με την σκληράν άβεβαιότητα δια την αύριον εις την ψυχήν των.

Σήμερον γνωρίζουν οι υπάλληλοι και οι εργάται, ότι ζούν εις άμφοσφαιραν συμπαθείας και στοργής, ότι πλείστα ζωτικά ζητήματά των ελύθησαν και ότι και τα υπόλοιπα εξετάζονται με προθυμίαν και ότι θα λυθούν άσφαλώς.

Είναι όθεν καθήκον όλων

των μελών του Συλλόγου μας να σπεύσουν εις τον δοξασιόν της ημέρας της εργασίας (ό τόπος και ή ώρα της συγκεντρώσεως θα γνωσθούν δια νεωτέρας ανακοινώσεως), διότι το Κράτος της 4ης Αδγούστου άνώψωσε την εργασίαν και είναι έγγύθις, ότι υπό την σκέπην του οι εργαζόμενοι θα δλοκληρώσουν όλους τους πόθους και όλα τα όνειρά των.

Η 1η Μαΐου θα μās δώση την εύκαιρίαν να εκφράσωμεν αισθήματα άφοσιώσεως και εύγνωμοσύνης προς τον Πρωτόν Έργάτην, τον Άρχηγόν της Κυβερνήσεως Ιωάννην Μεταξάν και τον Έπυουργόν της Εργασίας Άριστέιδην Δημητράτον.

Και πās εργαζόμενος γνωρίζει, ότι δεν υπάρχει ιερώτερον καθήκον από την εύγνωμοσύνην προς τας Ισχυράς χείρας, που άνέλαβαν την τύχην του.

Μετά Συναδελφικών χαίρεσιών

Η Διοικητική Έπιτροπή του Συλλόγου των Υπαλλήλων της Εθνικής Τραπεζής

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ,

ΤΟ ΦΛΕΓΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΤΕΓΑΣΕΩΣ ΜΑΣ

Ήρχισεν επί τέλους, έστο και άργά, κάποια κίνησις άναφανομένη από των στήλων της άγαπητής μας «Τραπεζιτικής», έν σχέσει με το φλέγον ζήτημα της στεγάσεως των υπαλλήλων των Υποκαταστημάτων.

Αί γνώμαι έγκρίτων συναδέλφων που έθιξαν ήδη δημοσίως την μεγάλην ταύτην ανάγκην και εκείνων που θα την θίξουν έν συνεχεία εκτενέστερον και έντονότερον, δέον να συγκροτήσουν τον πυρήνα έξ ου θα έκπορευθούν αί πρώται προσπάθειαι μιας πεφωτισμένης και ώριμου πλέον ένεργείας προς την κατέυθυνσιν της άποκτίσεως στέγης, των άστέγων υπαλλήλων των Υπματών, καθώς και των τοιούτων του Κεντρικού Καττος. Θέλομεν να πιστεύωμεν ότι ή φίλη «Τραπεζιτική» θα παραχωρήση προθύμως τας φιλοξένους στήλας της εις μίαν τοιαύτην ζωτικήν ανάγκην συζήτησιν, ήτις είναι άπαραίτητος δια την μόρφωσιν κοινής συναδελφικής συνειδήσεως διότι δεν διαφεύγει, νομίζομεν, ούδενός την αντίληψιν το γεγονός ότι ή έλλειψις στέγης δια πάντα μισθωτών, ως είναι και ό ιδιωτικός υπάλληλος, έχει μέγα άντίκτυπον επί της οικονομικής αύτου καταστάσεως, τοιούτον ώστε μόνον το ένοίκιον εις τας πλείστας περιστάσεις να ίσοφρίζη προς το τρίτον ή το ήμισυ της δαπάνης της όλης συντηρήσεως μιας οικογενείας. Η άλματική ύψωσις της τιμής των ακινήτων, εις τας μεγάλας ίδιαι κέντρα, έσεν παραλλήλως και την άνάλογον ύψωσιν των ένοικίων και ή άνυψωτική αύτη τάσις, δια ποίους σταθμητούς ή άσταθμήτους συντελεστάς δεν

γνωρίζομεν, εξακολουθεί πάντοτε μέ γοργόν βήμα την προς άνιούσαν πορείαν της. Το κατώτερον και μόνον παράδειγμα, είναι άρκετόν να καταδείξη τοτο.

Οικία έκ τριών δωματίων και λοιπών χρεωδών, κειμένη εις μη κεντρικόν δδόν της πόλεως μας, ένοικιασθεΐσα κατά Νοέμβριον του 1934 άντι δραχ. 12.000 έτησίως και έγκαταλειφθεΐσα μετά παρέλευσιν έτους ως άνθυγεινή, ένοικιάσθη πρό μηνός άντι δραχ. 21.000 έτησίως!

Βασίμως λοιπόν δυνάμεθα να Ισχυρισθώμεν ότι το είδος της ζωής το φορτικώτερον όλων μεταπολεμικώς είναι το ένοίκιον. Αν ό γενικός τιμάριθμος της ζωής, κατά τους έκάστοτε δημοσιευόμενους στατιστικούς πίνακας ήγγισε τον αριθμόν 23, ό ειδικός τιμάριθμος του ένοικίου, της πρωτίστης ταύτης ανάγκης της ζωής και της υγείας, άσφαλώς έχει υπερβεί τας 40 μονάδας. Πολύ δικαίως λοιπόν, ό πόνος παντός βιοπαλαιστού προς άποκτίτην στέγης κατέχει την πρώτην θέσιν εις τας περι αντιμετώπισεως της ζωής σκέψεις και μερίμνας του. Θα έπρεπε λοιπόν και ήμεεις οι υπάλληλοι να μεριμνήσωμεν προς έπιτυχίαν ένός σκοπού, έναντι του όποιου και ή Σεβαστή ήμων Διοίκησις, έν τή πατρική της μερίμνη, πολλαπλώς υπέρ ήμων έκδηλωθείσης, θα έλάμβανεν άσφαλώς θέσιν συμπαθείας.

Και είναι μέν άληθές ότι τζ ζήτημα της στέγης έλυσε μερικώς ή Εθνική Τράπεζα δια τους έν Αθήναις και Πειραιεί συναδέλφους μας, δια της ίδρύσεως του έν Νέα Αλεξανδρεία ώραιού και υπόδειγματικού συνοικισμού

ούχ' ήττον, μέρος του υπαλληλικού αύτης προσωπικού, ίδίως των έπαρχιών, μένει άνευ στέγης και άσφυκτιούν ούτω συνάδελφοι, μέσα εις την στενότητα των άποδοχών των, το τέταρτον ή το τρίτον των όποιων πολλάκις διατίθεται δια την έπι ένοικίω στέγασιν των. Ο Ισχυρισμός μερικών ότι ή ζωή εις τας έπαρχίας είναι όλιγώτερον της πρωτεύουσης δαπανηρά, δεν εϋσταθεί διότι και έδώ τά ένοίκια, όπως και εκεί, είναι ύψωμένα και γενικώς ό δείκτης της άκριβείας της ζωής συμβαδίζει μέν τον της πρωτεύουσης.

Ζητούμεν λοιπόν μίαν στέγην την όποιαν, μη δυνάμενοι δι' ίδίων δυνάμεων να άποκτήσωμεν, θα άποκτήσωμεν μόνον άν ή Εθνική Τράπεζα, ή στοργική ήμων μητέρα, μάς παραχωρήση τά προς τοτο οικονομικά μέσα, χορηγούσα δηλαδή εις έκαστον άστεγον και κατά προτίμησιν έγγαμον υπάλληλόν της, δάνειον άνάλογον προς την μισθοδοτικήν του ικανότητα, προς τον διανυθέντα και μέλλοντα να διανύση χρόνον ύπηρεσίας διατεθησόμενον άποκλειστικώς δια την άγοράν οικίας ή δια την άνοικζόμησιν τοιαύτης.

Ποία ευεργετικά άποτελέσματα θα ένεΐχε μία τοιαύτη στοργική χειρονομία της Στης μας Διοικήσεως, άπέναντι των άστέγων οικογενειάρχων υπαλλήλων της, δεν είναι ανάγκη να τονίσωμεν μακρυγορούντες, διότι εις όλους είναι γνωστά. Δι' αυτόν άκριβώς τον λόγον έ χαρακτηρίσαμεν ως φλέγον το ζήτημα της στεγάσεως μας. Μόνον τοτο σημειούμεν ότι, κατά τους ύπολογισμούς μας, τά ήδη παρ' ήμων πληρωόμενα ένοίκια, ίσως και μικρότερα τούτων, θα ήσαν ικανά να καλύψουν μηνσίαν τοκοχρεολυτικήν δόσιν, επί εϋνοϊκώ έπιτοκίω, δανείου άντιστοιχίου προς την αξίαν των ήδη μισθών οικιών μας. Με άλλας λέξεις άν ό διακάης αύτός πόθος μας έξεπληρώνετο, μετά παρέλευσιν ώρισμένου χρόνου ύπηρεσίας έν τή Τραπεζή, θα μās έχάριζε ή Σεβαστή ήμων Διοίκησις μίαν οικίαν της άρεσκειας μας και της οικονομικής μας άντοχής! Καθ' ήμās, μεγαλύτερα ευεργεσία ταύτη, προς άστέγους οικογενειάρχας υπαλλήλους, δεν ήμπορεί να υπάρξει.

Εάν ληφθί ήπι' όψιν ότι ή Τράπεζα της Ελλάδος και ή Αγροτική, τέκνα χθεσινά της μεγάλης και γηραιάς μητρός Εθνικής, προήλθον ήδη εις την άπόφασιν να λύσουν το πρόβλημα της στέγης, δια τους άστέγους υπαλλήλους των Υποκαταστημάτων των, με τους πλέον καλυτέρους οικονομικούς συνδιασμούς και συγκεκριμένους δια της χορηγήσεως δανείων στεγάσεως προς 2 οιο και 3 οιο έτησίως, δεν είναι δυνατόν παρά να πιστεύσωμεν άκραδάντως ότι ή Σεβαστή ήμων Διοίκησις, με το πνεύμα της προνοΐας, ήτις διέπει πάσας τας πράξεις της, έφ' όλων των τομέων της έθνικής και κοινωνικής της χώρας ζωής, θα στρέψη στοργικά την προσοχήν αύτης και έπί των άνευ στέγης οικογενειάρχων υπαλλήλων της, οι όποιοι θα διαφυλάξουν εις την καρδίαν των και τας καρδίας των τέκνων των, άσβεστον το

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

Παρά συναδέλφων έν ταις έπορχίαις, διευτώθησαν δι' έπιστολών προς την Τραπεζιτικήν αί γνώμαι και παράπανα ως προς τον άποφασισθέντα τρόπον διανομής κερδών παρά του Προμηθευτικού Συνεταιρισμού. Τας αντίληψεις αύτάς των συναδέλφων έθέσαμεν ύπ' όψιν των διοικούντων τον Συνεταιρισμόν ούτινες άπαντούν έπι' αύτών δια της κατώτερω ανακοινώσεως.

Υπό συνεταιρών ύπηρετούντων εις ύπματα διεβιβάσθησαν παρατηρήσεις και γνώμαι επί των τελευταίων τροποποιήσεων του Καταστατικού του Συνεταιρισμού σχετικώς με το νέον σύστημα έπιστροφής Κερδών του Συνεταιρισμού. Λαμβάνοντες έκ τούτου άφορμήν παρέχομεν έξηγήσεις τινάς επί των τροποποιήσεων τούτων.

Ως γνωστόν ό σκοπός του Συνεταιρισμού, ως καθορίζεται έκ του Καταστατικού, αλλά και ως έμφανίζει αύτόν ή θεωρία, είναι προσφορά εις τους συνεταιρούς ειδών καταναλώσεως εις τας καλλίτερας ποιότητας άφ' ένός και εις τιμάς έξ άλλου άπηλλαγμένας της έπιβαρύνσεως έκ του κέρδους του μεσάζοντος έμπορεύ.

Ο Συνεταιρισμός κατά ταύτα δεν δύναται ούτε έκ του καταστατικού ούτε έκ της θεωρητικής βάσεως των συνισμών να άποβλέπη εις κερδοσκοπίαν, ούδέ να έπιδιώκη κατά τινα τρόπον την πραγματοποίησιν κέρδους.

Επειδή όμως δια την έκπληρωσιν του σκοπού του ό Συνεταιρισμός έχει ανάγκην δαπανών, μικρών ή μεγάλων αναλόγως της κινήσεως, είναι ύποχρεωμένος να έπιβαρύνη τας τιμάς των ειδών με ένα μικρόν ποσοστόν, το όποιον όμως έπιτρέπει την πραγματοποίησιν κέρδους τινός, δεδομένου ότι δεν δύναται να καθορισθί έπακριβώς πόση έπιβαρύνσις των τιμών καλύπτει τας δαπάνας ώστε να περιορισθί εις μόνην ταύτην ό Συνισμός. Άλλ' ως είναι φανερόν ή έραν του ποσού των δαπανών έπιβαρύνσις των τιμών, ή έμφανιζομένη ως κέρδος του Συνισμού, δεν άποτελεί παρά έπιβαρύνσιν των συνεταιρών οι όποιοι προμηθεύονται ήδη παρὰ του Συνισμού, και έπομένως είναι άπολύτως όρθόν το μέτρον της έπιστροφής του ποσού τούτου της έπιβαρύνσεως εις τους κατα-

βάλλοντας αυτό προς τον Συνεταιρισμόν.

Η όρθή αύτη άποψις είχε κατ' έπανάληψιν συζητηθί εις τας Γενικάς Συνελεύσεις του Συνισμού, κατά την Συνέλευσιν δε του Μαΐου 1938 έγένετο τροποποίησις του Καταστατικού του Συνισμού δι' ής έπιβάλλεται ή διανομή των κερδών μέ βάσιν τας άνωτέρω εκτιθεμένας άποψεις, άφοϋ έκ των καθάρων κερδών άφαιρείται κατά πρώτον λόγον ποσόν άντιστοιχούν εις 10 οιο επί του κεφαλαίου, όπερ διανέμεται εις τους μετόχους βάσει των κατεχομένων παρ' αύτών μετοχών (ήτοι δρχ. 40 κατά μετοχήν).

Συμφώνως προς τας άνωτέρω ή καθιερωθείσα διανομή των κερδών είναι άπολύτως δικαία, άφοϋ έπιτρέπει την έπιστροφήν μέρους των κερδών εις εκείνους οι όποιοι έπλήρωσαν τά ποσά ταύτα υπό την μορφήν της έπιβαρύνσεως των τιμών.

Το μέτρον όμως τοτο θ' άπαλλάξη τον Συνεταιρισμόν και του κινδύνου να χαρακτηρισθί ως έμπορική Έπιχείρησις και να ύποχρεωθί εις την πληρωμήν φόρων, λαμβανομένου ύπ' όψιν ότι εις το παρελθόν ή πραγματοποίησις μεγάλων κερδών και ή διανομή μεγάλων μερισμάτων απέτέλεσε πρόσχημα δια την Έφορίαν δια να χαρακτηρίση τον Συνισμόν ως Έμπορικήν Έπιχείρησιν και να έπιβάλλη τας αναλόγους φορολογικάς ύποχρεώσεις.

(Έκ του Συνεταιρισμού)

ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΚΑ ΠΕΝΟΝ

Γ. Τοτόμη - Αρμαγος - Β. Χασιώτης.

Ο περασμένος μήνας αφήρπασε από τη ζωή δύο καλούς συναδέλφους των Υποκαταστημάτων: Τον Γεώργιον Τοτόμην Αρμαγος και τον Βασίλειον Χασιώτην.

Ο πρώτος, Διευθυνής του Υποκαταστήματος Μεσσήνης, υπήρξεν εκλεκτός συνάδελφος και συμπαθέστατος κύριος αφήσας τας καλύτερας αναμνήσεις εις τας Κοινωνίας των πόλεων εις τας Υπματα των όποιων υπηρέτησεν ως υπάλληλος και ως Διευθυντής. Περιπλέον υπήρξεν εις έκ των καλύτερων πιστών της συλλογικής Ιδέας.

Ο δεύτερος, νεώτατος έτι, υπήρτε εις το έν Χαλκίδι Υποκατάστημα και ό θάνατός του κατέθλιψε δσους τον έγγώρισαν και συνυπηρέτησαν μετ' αύτου.

Εις τας σκληράς δοκιμασθείσας οικογενείας άμοτέρων ή «Τραπεζιτική» άπευθύνει θερμά συλλυπητήρια και εύχεται την έξ ύψους παρηγορίαν.

Θεσνίκη τή 30 Μαρτίου 1939 ΛΕΩΝ. ΜΗΕΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΑΛΛΗΒΟΗΘΕΙΑΣ ΤΗΣ 27(3)1939

Γενομένων ἀρχαιρεισίων τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

- Α'. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ Σύμβουλοι. Ἀλ. Μαυρομάτης, Ἀντ. Μυλωνάλας, Νικ. Ἰατροίδης, Ἀριστ. Κούμαρης, Κωνστ. Τρίπος, Νικ. Δεμπέσης, Θ. Λυμπεράκης.

Ἐισηγηταί. Στυλ. Μιχαλόπουλος, Χρ. Καντιάδης, Χαρ. Λαμῆλος, Ἀνδρέας Μπάνας, Ἀνδρ. Βλαστός.

Ἐλεγκταί. Νικ. Ἀβούρης, Γεώργ. Ἀνδρόνικος, Ἰωάν. Τζωρτζόπουλος.

Β'. ΓΥΝΑΙΚΩΝ Καθ' ὃ πληροφωροῦμεθα, μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συλλόγου τῶν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ ἐργαζομένων γυναικῶν περὶ συγχωνεύσεως πρὸς τὸν Σύλλογον Ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, παύει αὐτοδικαίως ὑφιστάμενον καὶ τὸ Ἀλληλοβοηθητικὸν Ταμεῖον τοῦ διαλυθέντος Συλλόγου, τὸ ὁποῖον συγχωνεύεται πρὸς τὸ Ἀλληλοβοηθητικὸν Ταμεῖον τῶν Ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Γ'. ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡΩΝ - ΚΛΗΤΗΡΩΝ Σύμβουλοι. Ἰωάν. Κοτοφῶλος, Ἠλ. Τσιούνης, Βασίλ. Ἀραβοσιτᾶς, Παναγ. Τσιφλάκος, Δημ. Τσίμης. Ἐλεγκταί. Σπύρος Ἀραβοσιτᾶς, Ἀπόστολ. Ἀνδρῆτσου, Ἰωάν. Γεροντάκης.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡΩΝ ΚΑΙ ΚΛΗΤΗΡΩΝ

Κατὰ τὰς γενομένας ἀρχαιρεισίας τῆς 14)3)39 ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι σύμβουλοι, οἵτινες συνεκροτήθησαν εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς: Ἰωάννης Κοτοφῶλος Πρόεδρος, Ἀπόστολος Ραυτοπούλος ἀντιπρόεδρος, Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου Γενικὸς Γραμματεὺς, Ἰωάννης Γεροντάκης εἰδικὸς Γραμματεὺς, Βασίλειος Χάρος Ταμίας, Ἐπαμειν. Ἀντωνίου Ἐφορός, Σύμβουλοι δὲ οἱ κ.κ. Ἀθαν. Κοντολάτος, Βασίλ. Ἀραβοσιτᾶς, Κων. Παπαϊωάννου, Εὐάγγ. Κουρεμέντζας, Ἠλίας Τσουνης καὶ Α. Τριανταφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Α') ΘΕΑΤΡΟΝ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἰψενικοί ῥόλοι ἀποτελοῦν πραγματικὸν «casse coup» δι' ἐκείνους τοὺς ἠθοποιοὺς οἵτινες υπερτιμῶντες τὰς δυνάμεις τῶν ἀποπειρῶνται νὰ ἐνσαρκώσουν τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἥρωϊδας τοῦ Νορβηγικοῦ δραματοῦ. Ἡ Κα Κατερίνα Ἀνδρέαδου σταθμίσασα τὰς δυνάμεις τῆς καὶ κατόπιν εὐσυνειδήτου μελέτης ὑπεδύθη τὴν Ἔντα Γκάμπλερ καὶ ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν ἥτις τῆς ἀποδίδει δικαιοματικῶς τὸν τίτλον τῆς μεγάλης ἠθοποιού. Ἀπέδωσε μὲ ἀληθινὴν μαεστρίαν τὸν πολυὺνδρον καὶ ψυχολογικῶς παράδοξον τύπον τῆς Ἐντας Γκάμπλερ, μὲ παιρῖμον ἐσωτερικῶς ἀψογῶν μιμικρῶν ἀρίστην καὶ ἐμφάνισιν θαυμασίαν, ἀποσπᾶσα τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τοῦ Κοινοῦ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀνωτέρας Τέχνης τὴν ὁποῖαν τὸ ἔχαιρεν.

Κοντὰ τῆς, εἰς τὴν πιστὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου δραματοῦ τοῦ Βορρά—ὀφειλομένην εἰς τὴν σκηνοθεσίαν τοῦ κ. C. Coop—διεκρίθησαν ὁ κ. Γιάννης Ἀποστολίδης ἄψογος Μπράκ καὶ ἡ Κα Ἀνθὴ Μηλιάδου στὸν ἀνθρωπινώτατον ῥόλον τῆς Θεῖας Τζούλιας. Ἡ κερταρηθεῖσα κοσμοσυρροὴ κατέρριψε τοὺς ἰσχυρισμοὺς ὀρισμέναν κριτικῶν ἡμετέρων καὶ ξένων ὅτι ὁ Ἰψεν εἶναι συγγραφεὺς «ξεπερασμένους» καὶ διεπίστωσε ὅτι ἡ ἀληθινὴ Τέχνη δὲν γηράσκει.

Β') ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ διάσωσης τῶν καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν τῆς Ἰσπανίας ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀτρόυτους κόπους καὶ τὴν γενναίαν χρηματικὴν εἰσφορὰν τῶν κ. κ. Weill Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Μουσείων τῆς Γαλλίας, G. Cognacq, G. Blumenthal, Carton de Wiart καὶ ἄλλων. Οὗτοι συνεινεργήσαν μετὰ τῶν κ. κ. Νεγκρίν καὶ ντὲλ Βάγιο μετέφεραν ὑπὸ μυθιστορηματικῶς δραματικῆς συνθήκας, 1845 κιβώτια ἀπὸ τῆς Φιγκουέρας εἰς Γενεύην, ἅτινα περιεῖχον μετὰ ἄλλων 43 Γρέκο, 45 Βελασκέζ, 36 Τσιανούς, 25 Ροῦμπενς καὶ 115 Γκόγια!

Γ') ΔΙΑΦΟΡΑ

Εἰς τὴν Γαλλίαν, τὸ 1939 συμπίπτει μὲ τὴν 300ετηρίδα τοῦ Ρακίνα πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ μὲ ἀφάνταστον μεγαλοπρέπειαν. Εἰς τὴν ὄργανον τῶν ἐορτῶν θὰ μετασχηθῶς ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῆς Γαλλίας. Τὸ μεγαλεῖον τῆς προσωπικότητος τοῦ νέου Πάπα Πίου XII ἐκφράζει ἡ κάτωθι παράγραφος τοῦ διαγγέλματος του: «Τὸ νὰ ζῆ κανεὶς εἰς δύσκολα ἔτη, ὀρώμενον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Αἰωνιότητος, ἀποτελεῖ Θεϊκὴν εὐλογίαν καὶ

ὄχι δυστυχίαν. Κάλιον νὰ ζῆ τις ἥρωϊκῶς παρὰ ἀνέτως».

Ὁ νέος Ἕλλην Ἀκαδημαϊκὸς κ. Μιχ. Στεφανίδης εἰς τὴν ὑπέροχον ὁμιλίαν του κατὰ τὴν ἑμέραν τῆς ὑποδοχῆς του, ὑπεστήριξε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Σοφία συμβαδίζουσα θὰ ἀποδώσουν τοὺς καλύτερους καρποὺς εἰς τὰς ἐπερχόμενας γενεὰς μετὰ τὴν τρομακτικὴν Κρίσιν ἣν διανύει κατὰ τὰς ἡμέρας μας ἡ παγκόσμιος Συνείδησις.

Σπυρ. Μ. Καλλιτάφας.—Τὸ περὶ ψυχῆς πρόβλημα.

Ὁ διακεκριμένος ἀνώτατος ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος εἰς τὴν ἐν ἐπικεφαλίδι μελέτην του πραγματεύεται τὸ περὶ ψυχῆς πρόβλημα, τὸ ἀπασχολῆσαν ἐπὶ χιλιετηρίδας τὰς μεγαλύτερας διανοίας τῆς ἀνθρωπότητος.

Στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν καὶ σχολιάζων τὰς γνώμας τῶν διατρεπεστέρων συγχρόνων συγγραφέων, ἐξετάζει λίαν ἐμπεριστατωμένως τὰ ψυχοφυσικὰ ζητήματα καταρρίπτων ἀρκέτας προχειρολόγους θεωρίας τῶν ἀντιφρονούντων. Ἀναλύει τὰ ψυχολογικὰ φαινόμενα τῆς ἀναπλάσεως, τῆς ἀναγωγῆς, τῆς τηλεπαθείας καὶ εἰσέρχεται βαθμιαίως εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐνδείξεως περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς.

Ἀποφαίνεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν νῦν ἀρχομένην μεγάλην ἱστορικὴν περιόδον θ' ἀναγεννηθῇ διὰ τῆς καταρρεύσεως τοῦ ὕλισμοῦ ἢ θρησκευτικότητος, θὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἀξία τοῦ οικογενειακοῦ βίου καὶ ἡ ἐνδοστρέφεια τῆς συνειδήσεως θὰ ὑποκαταστήσῃ τὰς εἰς δὴ τὰ πεδία ἀλεθρίους τάσεις τῆς ἐξωστρεφείας αὐτῆς. Ν. Μπ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- Ἐλάβομεν τὰς κάτωθι ἐκδόσεις καὶ περιοδικὰ. 1) Ὁ Συνεταιριστής, Φεβρουαρίου 1939. 2) Γεωργικὸν Δελτίον, τετῆρος τρίτον, 1938. 3) Συγκοινωνία, Μάρτιος 1939. 4) Δελτίον Ἐμπορ. καὶ Βιομ. Ἐπιμελ. Σύρου, Δεκεμβρίου 1938. 5) Ἑλλάς-Ἀμερικὴ, Ἑλληνοαμερικανικὴ ἐπιθεώρησις, Φεβρουάριος 1939. 6) Δελτίον Ἐμπ. καὶ Βιομ. Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς, Φεβρουάριος 1939. 7) Ὁ Συνεταιριστής, μηνὸς Μαρτίου 1939. 8) Βιομηχανικὴ Ἐπιθεώρησις, Μηνὸς Μαρτίου 1939. 9) Ἐπιθεώρησις Οἰκονομ. Βιομ. Μακεδονίας-Θράκης, μηνὸς Μαρτίου 1939. 10) Δογματικὴ Ἐπιθεώρησις, Μάρτιος 1939. 11) Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις, Μάρτιος 1939. 12) Ἐπιθεώρησις Κοινων. καὶ Ἰδιωτικῶν Ἀσφαλίσεων, Μάρτιος 1939.

ΔΙΑ ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΓΕΙΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ Δ. Ε. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Πρὸς τὸν Σύλλογον διευτυπώθησαν ἕκ μέρους συναδέλφων παράπονα ὡς πρὸς τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεται παρὰ τοῦ Τ.Υ. Π.Ε.Τ. ἡ κρίσις τῶν πρὸς αὐτὸ ὑποβαλλομένων αἰτήσεων.

Ἡ Δ.Ε. τοῦ Συλλόγου ἔχει τὴν γνώμην ὅτι τὰ παράπονα αὐτὰ ἔδει κατὰ πρῶτον λόγον νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας τῶν Ὑπαλλήλων Ἐθν. Τραπεζῆς ὅπερ καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἀντίστοιχον πρὸς τὸ Ἐπαγγελματικὸν Σωματεῖον Ὀργανισμόν, τὸν ἐπιφορισμένον μὲ τὴν παροχὴν πρὸς τὰ μέλη τοῦ ἄρωγῆς. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ζητήματος ἐνδιαφέροντος τὴν ὁλότητα τῶν Ὑπαλλήλων καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ διατυπώσῃ τὴν γνώμην τῆς, ἡ Διοικ. Ἐπιτροπὴ πληροφορεῖ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ὅτι, κατ' αὐτὴν, κυρία αἰτία τῆς δημιουργίας παραπόνων, εἶναι ἡ ἔλλειψις κανονισμοῦ καθορίζοντος τὰ τῆς παροχῆς τῆς ἱατρικῆς περιθάλψεως, χορηγήσεως βοηθημάτων καὶ δαπανῶν, ἐλέγχου ἀσθενῶν καὶ ἐν γένει τὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Ταμείου.

Δεδομένου δὲ ὅτι τὸ καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας διὰ τοῦ ἄρθρου 7 ὀρίζει σαφῶς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς Διοικ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου περὶ συντάξεως εἰδικῶν κανονισμῶν ὁ Σύλλογος ἔχει τὴν γνώμην ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναβληθῇ πλέον ἡ σύνταξις καὶ ἐκτύπως ὀργανισμοῦ διαγράφοντος σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὰ ὅρια τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν μελῶν καὶ τῆς Δ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου, τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον οὕτω θὰ ἀπεκλείετο ἡ εἰς τὸ ἐξῆς δημιουργία παραπόνων καὶ παρεξηγήσεων.

Ἡ ἐπιτυχὴ αὕτη κίνησις θὰ μείνῃ ἱστορικὴ, καθ' ὅσον αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ὠραιότερον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον προσεφέρθη ποτὲ εἰς τοὺς κατοίκους, ἰδίως τῶν πόλεων. Λιότι ἡ γραφικότης μιᾶς πόλεως, δὲν συνίσταται μόνον εἰς ἕνα καλαίσθητον στίβον ἢ ὁμορφοδρόμον, ἀλλὰ τὸν ὠραῖον τόνον, θὰ τὸν δώσῃ τὸ πλαίσιον καὶ τὸ πλαίσιον αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι στοιχεῖον ἐμπυρωτικῶν τοῦ διαβάτου, θὰ τὸ χαρίσῃ ἕνα ὁμορφοτοπεῖον, μίαν ὠραία συμμετρικὴν δεινροστοχίαν, τὸ πρᾶσινον ἐν γένει ἢ δένδρον εἶναι αὐτὸ, ἢ θάμνος ἢ ἄνθος.

Ἡ εἰκὼν τοῦ δένδρου ἢ ἐνὸς φυτοῦ διεγείρει ἐνίοτε εἰς τὸν ἀνθρώπον εὐχάριστα συναισθήματα ἱκανὰ νὰ τὸν καταστήσουν εὐτυχῆ.

Εἰς τὰς πόλεις ὅπου δὲν ὑφίσταται οὐδαμοῦ πρᾶσινον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ κάτοικοι εἶναι κατηφεῖς. Γιατὶ τὸ πρᾶσινον χροῶμα, θέλει τὸν ἀνθρώπον, τὸν ξεκουράζει καὶ ἀσκεῖ εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Βύρων σ' ἕνα ποίημά του ἐξυμνεῖ τὸ τὸσον εὐεργετικὸν τοῦτο εἰς τὸν ἀνθρώπον δῶρον τῆς φύσεως, μὲ τὸς κάτωθι στίχους του: «Ὁ Ἕλλάς, αἱ ἀειθαλεῖς κοιλάδες σου καὶ τὰ ἀειπότε χιονοσκεπῆ ὄρη σου, σ' ἀποδεικνύουν ταμεῖον θεληγῶν τῆς φύσεως, αἱ τέχναι, ἡ δόξα, ἡ ἐλευθερία παρέρχονται ἀλλ' ἡ φύσις σου εἰ-

ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

— Αἱ εἰς τὸ προηγούμενον Δελτίον ἐκτεθεῖσα ἀντιλήψεις τῆς Δ.Ε. τοῦ Συλλόγου σχετικῶς μὲ τὰ πρὸς λύσιν κατὰ τὸ 1939 ζητήματα, ἔτυχον τῆς ἀμερίστου ἐπιδοκιμασίας τοῦ συναδελφικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Προέδρου διαβλέπει τὸν θαρραλέον καὶ συνετὸν παραστάτην τῶν συλλογικῶν ἐπιδιώξεων.

Ἰδιαιτέρων ἐντύπων ἐκαμεν ἡ ἀλλαγὴ τῆς «ἀριστοκρατικῆς» ὡς ἐκκαταστήσῃ συνθέσεως τῆς Δ. Ἐπιτροπῆς, ἥτις εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν διαφόρων Ταμείων τοῦ Προσωπικοῦ (Τ.Υ.Π.Ε.Τ. κλπ.).

— Ἐν σχέσει μὲ τὸ Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον καλὸν θὰ ἦτο ὁφθαλμῶν αἱ κατάλληλοι ἐνέργειαι διὰ τὴν ἐκτύπων καὶ διανομήν εἰς τοὺς μετόχους τῶν Ἰσολογισμῶν καὶ Ἀπολογισμῶν τῶν Ταμείων Συντάξεων καὶ Αὐτασφαλείας, εἰς τρόπον ὅστε νὰ λαμβάνωσι γνώσιν τὰ μέλη τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν αὐτῶν Ὀργανισμῶν, ὅπως γίνεται μὲ δὴ τὰ σοβερὰ Ταμεῖα (Μετοχικὸν Ὑπαλλήλων, Στρατοῦ, Νομικῶν κλπ.).

— Ὑπὸ τῆς Δ. Ε. τοῦ Συλλόγου, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζει μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης σοβαρότητος τὸ ζήτημα τῆς οικονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Προσωπικοῦ, ἐξετάζεται τὸ δυνατόν τῆς μέρη τῆς ὀριστικῆς ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος τούτου ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς, ἀδείξεως τῶν εἰσοδημάτων σοβαροῦ ἀριθμοῦ συναδέλφων διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν παρ' Ἐταιρίας καὶ βιομηχανίας αἰτίας χρηματοδοτοῦνται κατὰ τρόπον σχεδὸν ἀποκλειστικὸν ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς.

Δεδομένου ὅτι διὰ μίαν τοιαύτην λύσεως καὶ πολλοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Κέντρου καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν θὰ ἐνισχυθῶσι καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Τραπεζῆς ἀσφαλτέστερον θὰ περιφρουρηθῶσι, ἡ Δ. Ε. συλλέγει τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ὁποίων θὰ θέσῃ τὸ ἄλλο ζήτημα ἐν λεπτομερείαις ὑπὸ τὴν εὐγενῆ κρίσιν τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπεζῆς.

— Ὑπὸ πολλῶν συναδέλφων ἐκφράζεται ἡ εὐχὴ ἵνα παρακληθῇ ἡ Σεβαστὴ Διοίκησις καὶ καθορίσῃ καὶ πάλιν, ὡς εἰς τὸ παρελθόν τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ἀκροάσεως τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπεζῆς, ὅπερ, καὶ ἰδίως τὸ τῶν Ἐπαρχιῶν, ὡς ἔχουσι σήμερον τὰ πράγματα, ἀδυνατεῖ ἐν περιπτώσει καὶ τῆς πλέον ἀπολύτου ἀνάγκης νὰ ἴδῃ τὸν Διοικητὴν του. Λ.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΩΜΑΤΙΟΝ ἐπιπλωμένον, μὲ καλοριφέρ καὶ χροῖσιν λουτροῦ ἐνοικιάζεται εἰς μόνιμον ἐνοικιαστήν.

Πληροφορία δόδος Ἰουλιανῶ 26, α' ὄροφος ἀριστερὰ ἐντὸς τῆς πολυκαταίας τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, παρὰ τῇ Κα Κ. Κούσουλα.

BIENEZIKON Ν. ΚΑΤΣΟΥΦΡΗΣ & ΣΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 ΤΗΛΕΦ. 52-664

Πρὸς τὰ ἀξιότιμα μέλη τῆς Ὑπαλλήλ. Προμηθευτικῆς Ἐνώσεως.

Κύριοι, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν Ὑμῖν ὅτι ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας ὅπως ἀποκτήσωμεν ὡς πελάτας μας τοὺς κ. κ. Ὑπαλλήλους τῶν Τραπεζῶν Ἑλλάδος, Ἐθνικῆς Κτηματικῆς καὶ εἰδικώτερον τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως σας καθαρῶσιμα πολὺ χαμηλὰς τιμὰς ραπτικῶν, παρέχοντες καὶ τὴν εὐχέρειαν πληρωμῆς αὐτῶν εἰς τρεῖς ἴσας μηνιαίας δόσεις.

- 1) Ραπτικὰ ἐνδύμασις δρχ. 950. 2) Ραπτικὰ παλῶν δρχ. 800. Ἡ ἀρτία συγκροτήσις μας καὶ ἡ πολυετής πεῖρα μας ἐγγυώνται τὴν πληρὴ ἐξυπηρέτησιν πελατῆας ἐκλεκτῆς ὡς τῆς Ἐνώσεως σας. Μετὰ πάσης τιμῆς Ν. ΚΑΤΣΟΥΦΡΗΣ καὶ Σία

ναί πάντα ὠραία».

Ἡ δὲ Μυρτώτισσα μᾶς μιλεῖ μέσα στὴν ψυχὴν μας μὲ τοὺς κάτωθι στίχους τῆς:

Ὅ,τι ἡ ζωὴ καλὸ μορεῖ νὰ δώσῃ τὸ βγάξει ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς ἡ γῆ εἶναι τὸ δένδρον ποὺ ἔχω μαμαρῶσῃ τὸ χορταράκι, τὸ ἄνθος, ἢ πηγὴ.

Δι' ἡμᾶς, δὲ τὸ πρᾶσινον, αὕτη αὕτη ἡ φύσις, δὲν εἶναι μόνον πίστις, εἶναι ἡ ὠραιότερα καὶ ἡ πλέον γοιτευτικὴ θρησκεία, πλησίον τῆς ὁποίας εὐρίσκωμεν τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. ΜΙΧΑΗΛ ΠΟΥΛΑΚΗΣ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟΝ “Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ,”

Τοῦ κ. ΜΙΧΑΗΛ ΠΟΥΛΑΚΗ

«Ἡ ψυχικὴ ἀγαλλίασις τοῦ λαοῦ ἀποκτάται διὰ τῆς γοιτείας τοῦ πρᾶσινου».

Ἡ εὐγενεστέρα ἐκδήλωσις ἐνὸς ὠραίου πολιτισμοῦ συνετελέσθη κατὰ τὴν «Ἐβδομάδα τοῦ Πρασίνου». Ἡ πρωτοφανὴς ἐξόρμησις τοῦ Ὑπουργοῦ-Διοικητοῦ Πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιά, ὅστις προσεπάθησε νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν λαὸν τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, διὰ τῆς γοιτείας τοῦ Πρασίνου, ἐπέτυχεν ἀπολύτως.

Ἐκατοντάδες χιλιάδων δένδρων ἐφυτεύθησαν, πὸν κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραία αὐτὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, ὑπῆρξεν ὁ σπόρος ἐνὸς συντελουμένου πολιτισμοῦ, ὅστις ἐρρίφθη διὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἀγάτης πρὸς τὴν μεγάλην ὀφελιμότητα τοῦ πρᾶσινου, πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν φύσιν.

Στὴν ἀρχαιότητα ἡ Ἑλλάς ἦτο κατάφυτος ἀπὸ Ἄλση.

Κάθε ἄλλος ἦτο τόπος ἱερός, ἦτο δὲ τοιοῦτος ὁ σεβασμὸς τῶν Ἑλλήνων, ὥστε δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον ν' ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὰ δένδρα, οὔτε κλάδοι, οὔτε φύλλα ἀκόμη.

Μία πλᾶξ εὐφρεθεῖσα πρὸ ἑτῶν, παρὰ τὸν Πύργον τῆς Ἀμαλίας, ἀναγράφει τὰ ἑξῆς:

«Μὴ κόπτειν τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἄλλως, μηδὲ ἀφαιρεῖν τὰ ξύλα».

Μετέπειτα κατὰ τοὺς μετὰ τὸν Χριστὸν χρόνους κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν, ἐπὶ Φραγκοκρατίας καὶ Τουρκοκρατίας, ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς χλωρίδος παρουσιάζει

περιόδους ἀμῆς, ἀλλ' ἀντιστοίχως καὶ παρακμῆς.

Ὅσον δὲ πλησιάζομεν πρὸς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν μας, πρὸς τὴν ἐποχὴν τοῦ πολιτισμοῦ, βλέπομεν μετὰ λύπης μας οἱ Ἕλληνες ν' ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πρᾶσινου καὶ νὰ καταστρέφωσιν τὰ δάση δι' ἐκχερῶσεως καὶ ἐμπρησμῶν.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους ὁμοῦ 1835, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος καὶ τῆς Βασιλείσεως Ἀμαλίας, ἤρχισεν μία ἀξιόλογος προσπάθεια καὶ μία ἐργασία συστηματικὴ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ Πρασίνου.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης, κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας μας, οἱ περιφημοὶ βοτανολόγοι Θεόδ. Ὁρφανίδης καὶ Χελδραῖτ, ἔδωσαν ἐπίσης τὴν ἐντονωτέραν πνοὴν εἰς τὸ ἐκπολιτιστικὸν τοῦτο ἔργον.

Ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐπίβλεψιν τῆς Βασιλείσεως Ἀμαλίας ἐδημιουργήθη ὁ ἤδη Ἐθνικὸς Κήπος καὶ ἐδενδρφυτεύθησαν πολλὰ λεωφόροι τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, ἀναφέρονται ὅτι ἐπὶ Βασιλέως Ὁθωνος συχνὰ ἐχρησιμοποίησαν πλοῖα τοῦ Στόλου διὰ τὴν μεταφορὰν ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ διαφόρων νέων δένδρων πρὸς δεινδροφύτευσιν ἰδίως τοῦ Βασιλικῶ Κήπου.

Τὸ ἔτος 1841 ὁ Φοῖνιξ μετέφερεν ἀπὸ τὰ δάση τῆς Εὐβοίας χιλιάδες ἀγριόδενδρα διὰ τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν.

Ἐπὶ Βασιλείσεως Ἀμαλίας ἤρχισαν ἐπίσης καταβαλλόμενα προσπάθεια διὰ τὴν φύτευσιν τοῦ Λυκαβητοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1870 ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Αὐτοκράτορ ἐδημιούργησε τὸ πρῶτον σύγχρονον ὑποδειγματικὸν ἄλσος, τὸ Βασιλικὸν κτήμα «Τατοῖον», ὅπερ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ν' ἀφυπνισθῇ ἐκ νέου ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ πρᾶσινον.

Μετέπειτα, κατὰ τὸ ἔτος 1900, ἡ αἰδέμιος Βασίλισσα Σοφία ἠγάθη τῆς φιλοδασικῆς κινήσεως ἐν Ἑλλάδι, ἰδρύσασα τὴν πρῶτην Φιλοδασικὴν Ἐνωσιν